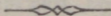

Seppi kartis Ilmmalat ommas süddames
ennam kui inimessesje.

Waese Seppi luggu.

Üts neist wannemist ütles mo wasto: „Need=
„sinnatsed on, kes tullemad furest willetsusfest,
„ja on ommad pitted rided pešnud ja walgeš
„teinud Talle werres. Sepärrast on nennad
„Ummala aujärje ees — — — fest se Tal,
„mis keš aujärje on, peab kui karjane neid
„hoidma, ja neid juhhatama ellawa wee halli=
„tatte jure, ja Ummal wöttab keš filma=
„pisjarad nende filmist ärra pühkida.“ Soam,
ilmut. ram. 7, 14—17.

Stuic Kuuhae

Mija-linnas,

armsa maarahwale sowitub Ummala fanna wäljalautamisese
föbbradest

1883.

Зенсури поєст луббатуб. Рижѣ, 1. Септембрѣ 1883.

Gegen den Druck dieser Schrift ist, nach vorgängiger Durchsicht, von Seiten des Bibl. Evang. Luth. Consistoriums Nichts einzuwenden.

Riga Schloß, den 25. September 1859.

A. Baron Ungern-Sternberg, Assessor.

Nr. 1696. A. Busch, Notar. Conf.

Zweite Auflage.

Trūkkitud Mīlleri trūkkimajaš, Rižāš (Gerderi plats Nē 2).

Mastal 1816 olli Saksamaal suur nälg, ja monni waene laps pididi waest wisi nälga ärra surrema; leib olli kasfin, ja mu toidus ka. Sel raskel talwel tulli üks 12 aastane poeglaps, kelle nimmi Josef olli, agga tedda Seppi hüti, ühhel öhtul ühhe ükfito perreoue, ja otsis ennesele õmaja. Ta olli näust kahwatanud ja lõppenud, ja nälg paistis temma süggawast filmist. Riette assemel ollid waesed hilbud seljas, mis waewalt tedda katšid, agga külma eest ei woinud hoida; muud temmal ei olnud middagi jures, kui üks kot, mis sees üks raste asfi nais ollewad. Kui ta oue wärrawast sisse astus, kargas üks tigge koer aukudes ta peäle, ja olleks ta mitte ahhelaga kiinni olnud, wist ta olleks poisi hammustanud. Seppi ehmatas ja pididi taggasi minnema, agga kui ta näggi, et koer kiinni olli, läks ta tassaste eddasi. Rahwas kuulšid koera aukumist, üks tüdruk tulli wälja watama, kes seäl pididi ollema. Seppi pallus allandlikult, kas ta siinna wõiks õmajale jada. Tüdrukul olli halle jüdda, läks tупpa, ja rätis perremehhele poisi pärrast; perremees watis läbbi aknat, pistis tüdruko kätte ühhe soja kartuhwli ja ütles: „Säh, wi temmale sedda, ja juhata tedda lauta.“ Tüdruk wöttis ommast jäust weel ühhe kartuhwli andis lahkeste Seppile, wiis tedda soja lauta ja panni temmale puhta õlle-kubbo assemeks. Kui ta nüüd seäl sojas pimmedas lantas ükfi olli, lastis ta ennast põlwele mahha, ja pallus: „Kallis JEsus, ma tännan Sind, et Sa mulle olled middagi süa annud, Sinua teadšid kül, kui suur nälg mul on,

ja Sa ei jätta mind ilma. Ma pallun Sind, maksja neile tuhhat kord, kes mulle head tewad, ja anna neile taewa õnnistust. Armas JEsuz, ma tannan Sind ka, et Sa mind olled hoidnud ja kaitfenud seie male, ja et Sa mulle peawatjo annad, kus ma woin maggada, ja külm mind ärra ei wõtta. Sada ommad inglid mo jure, et naad mind õfel hoiawad. Ma pallun Sind ka aita koddo mo waest isja, mo wenda ja weiket õdde ka. Oh JEsand, kallis Jummal, anna neile ka middagi süa, ja ärra jätta neid mitte mahha. Jah, JEsand, õnnista meid ja hoia meid, JEsand, lasse Omma palle paista meie peäle, ja anna meile Omma rahho. Amen." — Kni ta sai pallunud, sõi ta omma tats kartuhwolit, heitis pittali ja jäi maggama. —

Seppi olli ühhe waese kangro wannem poeg Sweitji maal. Omma ammetiga toitis kangur tänini ommad lapsed waesel wiisil, agga ta kaswatas neid Jummalaga kartusses ja armastusses, ja temma abbitasa olli temmale sureks abbits selle jures; ta olli üks wagga Jummalaga kartlik innimenne jo kandis head hoolt omma laste pärrast. Seppi armastas omma emma keigest süddamest, ja emma olli ikka murrelit ja hea temma wasto, ta õppetäs tedda luggema, õppetäs temmale kaunid salmid ja laulud pähhä, ja rätis temmale igga pääw meie JEsandast JEsussest. Seppi armastas ka JEsust, ja se olli temmale sureks rõmuts, kui emma temmaga kambri läks, ja nemmad seltsis põlweli maas JEsust pallusid. —

Laps olli norelt õppinud, Jummalaga ümberkäima ja Tedda kartma. Nüüd tuli nälja aeg,

ja kangrul olli suur waesus ja hädda, ei ta sanud tööd, ja ei sanud leiba murretseda omma lastele. — Emma teggi tööd ööd ja päwa, et agga nattuke saaks lastele anda, agga se mutre ja waetu teggid tedda haigeks; abbi ep olnud egga rohto, ja ta tundis, et ta pididi surrema. Enne surma ta lutsus omma 12 aastast poega wodi ette, panni ommad nõddrad külmad käed ta pea peäle ja õnnistas tedda. Siis ta andis temmale ühhe Piibli ramato, mis ta ammo jubba Seppi jäutis olli murretsenud, ja ütles: „Mo armas poeg, se on sinno ainus pärrandus. Ma lähän nüüd IESanda jure ja ei woi ennam sind õppetada: agga se Piibli ramat õppetab sind õntsaksamisjele; loe selle jeest, ja hoiä ennast ikka Õnnisteggia pole. Jummal õnnistago sind ja juhhatago sind Omma käega! Jummal olgo sinnuga, mo laps, ma lodan, et meie jälle kokko same Õnnisteggia jures.“ — Kui ta nenda sai räkinnud, õnnistas ta ka teised lapsed, ja jättis Jummalaga omma mehhega. Teisel hommi-kul, kui pääw toufis, heitis ta omma hinge. Seppi nuttis keige päwa. Agga nalg läts ikka juremaks, ja nende hädda ka. Siis ütles issa omma poja wasto: Kule Seppi, ma ei woi sind mitte ennam toita; minne sinna Jummalä nimmel, ja otji, kus sa heä innimeste jures ennesjele leiba woid tenida. Kül Jummal sind aitab. Ma tahhan katsuda, kuidas ma nende kahhe wäetimaga läbbi ajan Jummalä abbiga.“ — Seppi ei lausunud sanna, panni nuttes omma Piibli ramato kotti, andis issale ja hele ja wennale kät, ja läts ärra. — Ei ta teädnud kül, kuhho pole ta pididi pöörma, agga

nuttes ta läts ikka eddasi suurta maanteed möda. Agga ta ei kartnud üksi olles, ta melest olli, nago ollets temma emma ikka ta jures.

Kui ta tüd maad sai käinud, olli ta ni wässi-
nud ja köht ni tühhi et ta pididi mahha istuma;
muido ta jooksis kül päwa otsa ümber, ja ei wässi-
nud ärra, agga nüüd sõmata ja kurb pididi ta
puhutama. Üks küllamees tulli teed möda ja näggi
waeße poisi seäl istudes nutwad. Tal olli halle
meel ta pärrast, ta wiis tedda omma koto ja andis
omma pistust temmale tükki leiba, et ta jälle finni-
tud sai. Jummal õnnistago sind, armas küllamees,
jelle hea eest, mis sa waeße lapsese teegid! Seppi
läts jälle eddasi, ja Jummal andis, et aeg ajalt
mõnni hing ta peäle hallastas ja temmale süa
andis. Jummal ei jätnud tedda mahha, et ta
rohkestes palwet teggi.

Räddala pärrast ta sai ühhe sure järwe jure
ja põris seält pahhema pole Keini jõe möda ja sai
sure liinna jure, kus se jõggi kõrgest kaljust 80 jalga
süggawale jookseb. Selle kõhhiw mürrin on ni
walli, et mitto wersta peält sedda woib kuulda.
Seppi jäi seisma ja sedda immet watama. Seäl
ollid tõmehhed liggidal, need andsid poisile mõnni
küpsitud kartuhwli. Seält ta sai Baseli liinna
liggi. Ta olli kuulnud, et seäl rikkad ja head
innimesjed on, kes tedda kül wõttaksid wasto. Kui
ta emalt liinna tornid näggi, olli ta rõmus ja
tännas. Sandat, nago ollets ta jubba abbi leid-
nud. Ohhto olli käes, tüd maad weel käia; sepärrast
ta pallus ennesele omaja jelle perreones, kus meie
näggime jelle jutto hakkatusses, et tüdruk tedda

lauta maggama panni. Teisel hommikul ta ärkas warra üles ja laulis sure heälega sedda armsat laulo, mis emma olli temmale õppetanud: „Mo südda, ärka üles, ja kida Djat lauldes, kes keik head meile annab, ja murret ifka kannab.“ —

Tüdruk tulli lehma lüpsma ja jäi ukse tahha kuulma sedda illusat laulo; siis ta tulli laterniga sisse ja terretas poisji lahkestest. Omma tööd tehhes küsis ta tedda, kust ta tulles ja kuhho ta lähhäb, ja sel ajal, et ta lüpsis, räkis Seppi keik omma luggu üles. Se teggi tüdruko süddant wägga halledats, ta andis temmale soja pima jua ja ütles: „Ota Seppi, ma rāgin perremehhele, ehk ja woid meile jada.“ —

Siis Marret, se olli tüdruko nimmi, ütles perremehhele, et nende kats sullast ei jouats keik tööd tehha, et sulluks kül weel üks ärra, ja et se waene pois, kes õhto nende jure juhtunud, woiks kül jo aidata, ja kui ta korda saaks, neile sullast jada. Marret olli tru ja hea tenija, ja ehk kül perremees esite ei tahtnud, wöttis ta wimats sedda nouu kuulda; ja kui ta olli lubba annud, jooksis tüdruk rōmuga Seppi jure, ja andis temmale teada, et ta woib nende jure jada, ja kui ta lubbab sanna kuulda ja truieste tööd tehha, siis ta peab süa sama ja keik, mis tarwis on. Seppi läts sure rōmuga tõle ja tännas Jummalat, et temmal ennam ep ollets tarwis hulkuda ja et ta tõga woib omma leiba jada.

Agga selle kōhha peäl ollid Seppil paljo rasked kannatamisjed. Need kats sullast ollid wälad kurjad innimesjed, ja perremehhel ei olnud ta Jummalat

kartust. Esimesel hommikul, kui naad istusid
 söma, tullid sullased rummala kõnnedega sisse,
 wandusid hirmsaste ja naersid sedda waest poisi;
 ja kui sesamma enne söma läed risti panni ja
 tassja omma palwet teggi, siis naad hakkasid sure
 heälega naerma ja rätisid hirmsaid janno Jumma-
 last ja neist, kes Jummalat kartsid. Seppi ehmatas
 ja nuttis ja olleks enneminne jälle omma teed
 ebdasi läinud kui seie jänud. Temmale tullid
 Daweti laulo salmid mele: „Önnis on innimenne,
 kes ei istu pilkjatte kildas.“ Daw. laul 1, 1. Ja
 jälle: „Ma tahhan enneminne läwwe jures seista
 omma Jummalala kojäs, kui kaua seista neis maja-
 des, kus wälad fees on.“ Daw. l. 84, 11. Agga
 Marret taples teomeestega ja melitas poisi jälle.
 — Kui õ kätte tulli, pididi Seppi nendega ühhes
 kambriis maggama. Ta hakkas wärisema ja kartma,
 sest et ta nende ees ei tahtnudgi Jummalat palluda,
 mis ta ommeti iggal öhtul olli õppinud teggema.
 Ta wöttis nouu lohhe tassaste mahha heita ja
 odata, tunni mehhed ollid maggama jänud, siis ta
 tahtis jälle üllestousta ja omma palwet tehha
 rahhuga. Nenda ta teggi. Agga need ollid häbbe-
 matta hirmsad kõnned, mis nemmad weel wimaks
 ajasid, et Seppile hirm peäle tulli, naad rätisid
 ta temma wasto, agga ta olli wait. Wimaks jäid
 nemmad maggama. Nüüd Seppi jüdda läts kerge-
 maks, ta toufis tassaste ülles, lastis ennast põlwele
 mahha omma wodi ette, ja hakkas keit omma hädda
 Jummalale kurtma. Se teggi temma rasket
 süddant ni kergeks, et ta wimaks armas ennast
 wannematte kōddo ollewad, ja nago olleks emma

temma kõrvas seisma; ta unnustas hopis ärra, kus kohhas ta olli, ja hakkas waljo healega palluma. Agga ütš neist sullastest, kes wast uinumas olli, ärtas sest ülles, taples, wandus ja karjus, kes seäl pididi ollema, ja lubbas poiši uksest wälja wissata, kui ta wait ei olleks; ja wimaks taplesid möllemad. Seppi pöggeneš wärristes omma wodi, tekki alla — agga unni olli laddunud, ta otis agga hommikut, ja kartis teiste üllesärtamist. Ta wöttis nüüd kōwwa nouu, wist sest majast ärra minna, sest ta mõtles, et Jummal wöttaks wist need hirmsad wandumissed töeks tehha, ja siis lähkäksid teit ses majas hukka. Hommiko warra toufid sullased ülles, pannid kermeste ridesse, ei rākinud sannagi ja läksid töle. Ta kulis pea, kui naad rehhe pekfid. Kermeste panni nüüd Seppi ka ennast ridesse, õhtas agga Jesanda pole, sest et ta kartis pittemat palwet tehha, wöttis omma kotti selga ja pididi sallaja ärra minnema. Kui ta oue astus, tuli Marret latorniga temma wasto, pididi lanra minnema, ja terretas tedda lahkeste. Pois jäi seisma; tüdruk kutsus tedda, ja ta läks ta järrele, ei tulnud melegi, et kot selgas olli. Marret watis immestades temma peäle ja küsis, kuhho ta pididi minnema? Pois olli ehmatanud ja ei teādnud sannagi wastada, agga tüdruk rālis ni lahkeste temmaga, et ta hakkas nutma ja palluma: „Jumma! pārrast, lasse mind siit ärra minna, ma ei woi siin ellada, se tappab mind.“

Marret sai kül arro, mis waese poiši waewas, ja olli ni hea ja lahke temma wasto, melitas ja pallus tedda. Jummal olli temmale tõssi armas.

tust annud selle waese lapse wasto, jedda tundis ta Seppi kül ärra, ja lubbas jada.

Tulle, Seppi, ütles Marret, panne kotti mahha ja aita mind lehmad söta. Seppi teggi hea melega, mis tedda kästi, lehmad said södetud ja said uut põhko ja Marret hakkas lüpsma. „Mis sul seal kotti sees ni rasket on?“ küsis ta. „Se on mo Piibli ramat, wastas Seppi, mo ainus pärrandus, mis mo õnnis emma mulle on jätnud, ma kannan jedda ilka omma jures, ja kui mo südda raske on, siis ma seält leian jahhutamist.“

Marret olli wägga hea inimenne, agga meelparrandamisest temma ei teadnud midagi ja Bibel olli temmale weel üks wõbras ramat. Ta panni immets, mis Seppi ütles ja küsis: „Kas sa siis moistad ka luggeda?“ „Jah, muidogi moistan ma jedda, kostis Seppi, mo armas emma on mind õppetanud, ja pärrast ollen ma kolis weel jure õppinud.“ Marret ei jätnud temmale rahho, ta tahis Piiblit nähha, Seppi istus ta kõrwa mahha puhta põhho peäle ja latorni walgussel lugges ta temma ette ühhe tükki, se olli Joannesse Ewangeliumi kolmas peatük, kus Nikodemus tuli ö ajal JEsusse jure, kes 3mas jalmis ütles: „Tõest, tõest, minna ütlen sulle, kui tegi ei sünni illewelt, ei woi temma mitte Jummala riki nähha.“ Marret ei üttelnud kannagi, jäi hõlega kuulma ja tük aega weel mõtlema; siis, kui tö sai tehtud, jrhhadis ta poisile ka lahkest tööd kätte ja läks ärra.

Sel päwal ei sündinud ühtegi, agga õhtul, kui perremees ja sullased kõrtsõ läksid, kutsus Marret Seppi omma tuppä ja lastis tedda jeddasamma

peatükki weel kord luggeda. Kui maggamispe aeg olli, läks Seppi jälle teistega kambri, agga naad ollid ni wässiinud, et naad suurte ei rätinud, ja Seppi teggi jüddamest omma palwet. Nenda lätsid mönned päwad eddasi — jullased wanna rummala wiisi järrel, perremees ei pannud tähhelegi, ta ei nõudnud muud kui omma kassjo ja rikkust. — Seppi teggi waggaste teik tööd, mis tedda kästi ja olli jo wähhä ennam rahhul omma ello lugguga. Pühha pääw tulli kätte; jullased jäid kaueminne puhkama, sest nende melest olli se pääw selle tarwis, et woib maggada ja tühja lorriseda ehk lusti piddada. Agga Seppi teadis omma armsa emma läbbi, et pühhapääw JSanda pääw on ja et sel päwal peab JSandat tenima palwe ja luggemissegaga, weel ennam ennast walmistama ja ussus kinnitama Jummalal sannaga. Ta touzis warra ülles, ja läks lauta, kus Marret omma latorniga olli. Sest hommitust, kus Marret tedda olli melitanud seie jäda, naad ei olnud paljo jutto ajanud teine teisega; ta tänna olli Marret tössine ja ei rätinud ühtegi, senni kui Seppi küssis, kas ta woiks jälle temmale ette luggeda? Marret olli sellega rahhul ja Seppi lugges JSusse kannatamisest, Joan. Ewang. 18. ja 19. peatük. Marret tus temma kõrwas maas ja kulis liggi pool tund. ni need sannad jäid loetud 19. peat. 30. salm.: „Kui nüüd JSus sedda ädikast sai wõtnud, ütles emma: Se on lõppetud, ja nõrgutas pead ja hinge“ — siis Marret küssis: „Agga mistsüst Jummal on lubba annud, et se wagga ni hirmsat surma pididi surema?“ Seppi

watis tüf aega immestades ta filmi, wimaks ta ütles: „Kas teie siis sedda ei tea, Marret, et kui JEsus olleks tahtnud, Temma taewane JSa olleks Temmale saatnud tuhhat legioni inglid? Agga ta on JSse ennast ärra annud, et Ta Omma pühha kallii werrega meid peästäks meie pattudest. Ma tean ühhe salmi, se on: „Töeste, meie haigusjed on Temma Ennese peäle wötnud, ja keif meie wallo kännud; Temma on meie ülleastmisse pärrast hawatud, ja keif meie üllekohto pärrast ärra röhhutud; karristus olli Temma peäl, et meil pididi rahho ollema, ja Temma muhkude läbbi on meile terwis tulnud.“ Jes. 53, 4. 5. „Watage, Marret, ÖNuis-teggija on jurnud meie pärrast, kes pattused olleme, et meie ei pea pörgusse sama, sellepärrast meie peame Sedda süddamest tännama.“ „KRistusse werri, wigus ka, Se minno au kuub on, et ma Ses kölban Jummalale nüüd, Ja kui ma taewa lähhan siit.“

Marret küsfiis: „Arwad ja, et ma ka woin taewa sada?“

Seppi wastas: „Kui teie JEsusse fisse usfute ja Sedda pallute, et Ta wöttaks teid bntjaks tehha, siis teie sate töeste taewa.“ Marret jäi jälle möt-
lema, nago ei saaks ta ühhest asjast weel mitte viete arro, siis ta küsfiis jälle: „Agga kas JEsus siis tuleb ka, kui ma middagi Temmale ütlen?“ Seppi ei moiftnud, kuida ta nenda wois küsfida, ja ütles weel: „JSand JEsus on ja iggal pool meie jures ja meie liggi. Ta on praego me jures, Ta nääh meid ja tuleb, mis meie rägin Ta teäh ka meie möttedgi ärra.“ —

Need jannad lapse suust saatsid korraga kui üht uut walgust temma süddamesse, ja sest toufis temmale üks iggatseminne, mis ta ei woinud üles räkida. Ta toufis üles ja läks ärra; ta toimetas omma teggemisfed nago pool teadmata, agga temmal ei olnud rahho kussalgi. Se iggatseminne, mis ta süddames olli, ajas tedda wimaks ühhe weite pimmeda kambri; seäl ta lastis ennast põlweli mahha ja hüdis mitto kord JEsusse nimme, nago olleks tal abbi tarwis. Pea julges ta ka mõnned jannad jure lizsada: „JEsus, aita mind! JEsus, anna mulle armo! wi mind taewa! JEsus, te mind õntsak!“ Ja kui ta nenda pallus, sai ta südda ni rõõmsaks, et ta ei tahtnud enam siit ärra miina, kui perremees ei olleks kutsunud. Agga ta mõtles: „Kui ma agga saan, tahhan ma jälle seie tulla.“

Selle majas ep olnud pühhapäwa pühhitsemist mitte leida, nenda kui jo ööldud. Regi ei läinud kirriko, mis ei olnudgi kaugel, egga wõtnud ramato lätte. Naad maggasid, mängisid, eht läksid kõrtsu. — Seppi olli üksi ommas kambriis ja lugges Piibli ramatust, ja rõmustas sest, agga ei ta tohtinud kirriko palluda.

Õhto tullid jullased tojo söma, ja otasid, et kel pididi hüüdma söma ajale. Naad istusid ukse ees pingi peäl, wõtsid koera ahhelast lahti ja teggid sellega wallatust. Seppi olli ta seäl, agga hoidis ennast emale. Kui naad tedda näggid, hakkasid naad tedda narrima, ja üks neist, kelle põlwede wahhel koer olli, küsis: „Ollid sa tänna ka omma Jummalat pallunud? Tulle, pallu meie filma ees. Sinnust peab meie kirriko õppetaja sama.“ Nenda

naad naersid ja pillasid waest poisi, kes ei teädnud, mis ta pididi teggema, et ta woinud sannagi wastada, sest ta kartis ja wärrises.

„Kule, Seppi, kas meie lähhame pörgo?“ küsis jälle üks neist, ja isse naeris. „Sa pead sedda meile üttelema, kas meie lähheme pörgo, kui sa ei üttele, siis ma lasjen koera so peäle.“ Ja isse ärritas selle jures koera, et sesamma nurrisema hakkas. Seppi olli küll suurt hirmo täis, siiski olli temmal, kui olleks emma ta kõrwas seisnud ja ta julges ütelda ehk küll wärrisedes: „Kuidas woite teie taewa sada, kui teie ni hirmsaste waännute? Kes waännub, se lähhäb pörgo.“ Need sannad lbiwad kui wälk nende kange meeste süddametesse; agga nemmad ei paännud segi pärrast tähhele omma süddame tunnistusse, ja ei holinud sest, et nende süddamed nende peäle laebasid, waid naad lätsid itka hullemaks, ehk küll naersid, ja täis wiha ja tiggedust, wastas se, kes koera hoides: „Noh, kui meie pörgo lähhame, siis pead sa ka sinna tulles, ja pead ka õppima wanduma.“ Siis ta ütles hirmsad wandumisse sannad ette, mis ülle möllemad wägga naersid ja kätis Seppit neid järrele öölda. Waene Seppi sai walgets filmist, agga tundis siiski süddames suurt julgust. Ta kartis Jummalat ommas süddames ennam kui innimesi, ja ütles waitseste et ta ni hirmsad sannad ilma sti suhho ei woiks wötta. Naad tahtsid wäggise tedda sundida ja ähwardasid tedda koeraga ja ussitasid sedda itka ennam. Koer olli ka tiggedaks sanud ja kargas äkkitselt ilma mehhe tahtmata lahti ja poisi peäle, ja ehk naad küll koera lohhe taggasi lutsusid,

hammustas ta wagga Seppi kät süggawale, et werri tangeste jooksis ja Seppi ehmatusest ja wallust ärra minnestas.

Nüüd tuli hirm nende Jummalat kartmata meeste peäle. Esite naad ei tahtnud appi minnagi kurja süddame tunnistusse pärrast, wimaks lätsid ja rapputasid tedda. Perremees tuli ta kassa peäle wälja, ehmatas selle ülle, mis ta näggi, agga mehhed ei tunnistanud mitte omma süüd. Ta lüftas koera jallaga, ja hüdis Marreti, et ta pidid poisit werri kät pessema ja kiini südduma, ja otse esist winaga pessema. Tükki aja pärrast ärkas Seppi jälle ülles, agga ta olli ni nõbder, et ei wöinud räkidagi. Marret pessi hawa ädika ja weega wälja, wallas ölli peäle ja süddus sedda pehme linnase lappiga kiini, ja pidas teigis hoolt ta eest. Ta teggi poisile öfeks asset omma kambri et ta wöiks parreminne ta järrele wadata, agga Seppi ei sanud maggada ühtegi; ta kargas tihti ülles ja watis ringi, kas kurjad mehhed pidid seäl ollema, agga kui Marreti näggi, jäi waggusi; ja hawus olli suur wallo. Teisel hommikul olli tässi paistetanud, agga wallo andis pea taggasi. Ta toufis ülles, toimetas toas monned kerged tööd agga ta olli ni kahwatanud ja waene, ja wärrises nenda et halle olli ta peäle wadata. Perremees täskis head hoolt poisit eest kanda, agga sullased ei tulnud liggigi; kui tuppä tullid, ruttasid ta wägga jälle ärramiina, sest neil olli häbbi ja südda kaebas köwwaste nende wasto nende kurja tö pärrast. —

Seppi lõppes ifta ennam ärra ja läts igga

pääw nõdremaks, haaw hakkas mõnne aja pärrast mustaks löma, ja Marret läts ühhe külla mehhe lääst, kes weiksed arstis, rohto sama. Agga se jalw, mis ta teggi, ei aitnud middagi, sest ta ei moistnud innimeste haigust arstida. Nenda sündis, et haaw ikka sandimaks läts ja teit kääsi hakkas mädanema. Se kurvastas Marreti wägga ja ta istus ühhel õhtul kurwa melega poisi wodi ette ja küssis temma terwise järrele. „Pea hakkab parremaks sama,“ ütles Seppi; agga Marret tundis ta näust ja heälest et ta surma wasto läts, ja küssis sepärrast, kuidas ta sedda arwaks? Ta wastas: „Minna ussun, et ma pea ärra surren; ja kui ma surren, siis ma saan Ünnisteggijat nähha, ja ka mo kallist emma.“ — „Kas sa ei kardas siis surma?“ küssis Marret. Seppi wastas: „Jah, mul on küll weel kartust, agga se lähhäb pea möda, ja siis saan Jesanda jure, kus selget rõmo ja õnnistust on. Armas Marret, kas tahhate mulle nattukest Piibli ramatust luggeda?“

Marret wöttis ramato kotti seest wälja, mis temma pea otsas olli, ja Seppi näitis temmale Joan. 3. Mut. ram. 21, 1. ja Marret luges: „Ja ma näggin ue taewa ja ue Ma; sest essimenne taewas ja essimenne Ma olli möda läinud, ja merd ei olnud mitte ennam. Ja minna, Joannes, näggin sedda pühha lüna uut Jerusalemma. Jummalast mahha tullewad otsego pruut ehhitud omma mehhele. Ja ma kuulsin suurt heält taewast ütlewad: Wata, Jummalas tell on innimeste jures, ja Temma tahhab nende jures kui telgi sees ellada, ja nemmad peawad Temma rahwas

„ollemä ja Jummal isse tahhab nendega olla,
 „nende Jummal. Ja Jummal tahhab ärrapühkida
 „teit wee pisfarad nende filmist ja surma ei pea
 „ennam ollemä egga leinamist, egga küssendamist,
 „egga waewa ei pea ennä ollemä; sest et essi-
 „messed asjad on ärra läinud.“ —

„Oh mis kaunis ja kallis woib se olla!“ ütles
 Seppi, kui Marret sai sedda tükki luggenud; ma
 iggatsen siina pühha linna sada! Seal on mo
 õnnis emma, seal on pühhad armsad inglid!
 Siina tahhab mo Õnnisteggija mind ka pea wia.“

Marretile tulli wessi filmi; ta tundis ommas
 süddames pühha rahho ja rõmo, ja ollets ka taht-
 nud surra ja Seppiga taewasse sada. Naad jäid
 mõllemad wait, Seppi näis maggama jäma. Agga
 korräga ütles ta: „Kuulge, Marret, mis ma teid
 pallun. Üttelge Antonile ja teise sullasele, et ma
 ollen süddamest neile andets ännud, ja ma ollen
 Jummalat pallunud, et Ta nende patto, mis naad
 minnewal pühhapäwa õhtul teggid, mitte neile
 süüts ei arwa, ja et Jummal neid hoiaß pörge
 eest.“ Marret mõtles weelgi, et koer ollets enneseft
 Seppi peäle karganud ja tedda hammustanud, ja
 küssis, mis siis Anton olli teinud? Seppi tundis
 nüüd, et Marret sedda ei teädnud, kuidä se olli
 sündinud ja ei tahtnud sest ka räkida; agga Marret
 läis wägga temma peäle et ta pididi räkima. Seppi
 ütles siis teit, kuidas se asfi olli sündinud. Marret
 ehmata wägga selle dälusse ülle ja tahtis perre-
 mehhele miina kaebama. Agga Seppi pallus
 wägga selle wasto, tulletas temmale mele, kuidä

Õnisteppi omma waendlastele andeks andis, ja wimaks Marret lubbas, sedda fallaja piddada. —

Seppiga läks luggu ikka pahhemaks, õsel tullid krampid ta peäle, ja ta ei tuunud teddagi, wistles jängi peäl ja äggas halledaste wallo pärrast. Marret näggi nüüd, et surm liggi olli, ja kutsus perremeesst jure. Krampid läksid ikka kangemaks, perremees näggi hirmuga, kuidas pois waewas olli ja hoidis tedda kiinni, et ta ennejele wisklemisse läbbi hädda ei teeks — Marret ärratas ka jullased ülles ja ütles: „Perremees kutsus teid, tulge kermeste!“ ja kui fiske tullid, ütles neile: „Kül teie ka tahhate wadata, kuidas Seppi surreb!“ Mehhed ehmatasid kangeste ärra, naad watasid hirmuga sedda surma hädda ja hakkasid wärrisema. Nattuke aja pärrast jäi ta waggasemaks, ja olli nüüd kui furnud. Perremees ütles: „Nüüd on otsas“ ja näitis tullega temma filmi. Siis teggi Seppi weel kord filmad lahti, watis armastussaga Marreti peäle ja ütles tasfaste heäleaga: „Tännan, — tännan!“ Marret nuttis sure heäleaga; haige ütles aina tasfaste: „Rahho — JEsus — taewas!“ ja üllem rööm paistis temma pallest, ta watis weel ringi, näggi Antonit ja ütles waewalt weel need jannad: „Ma ollen — teile — andeks annud — süddamest —! — JEsus — annab — ka andeks! Palluge — palluge — JEsust — ja ärge — wandeuge — mitte ennam!“

Ennam ta ei joudnud räkida — jäi wait; filmad wausid kiinni, hing olli läinud omma kōjo.

Seppi jättis head mällestust selle majasse: Marret ei unnuстанud ello ajal tedda ja mis ta

temmast olli õppinud. Ta olli omma õnnistust
tundma hakanud, ja Jummal janna läks ikka
armsamaks temma melest. Ka perremees parrandas
omma ello wiisid; Anton läks kohhe siit hõpis ärra
ja teist sullast ei kuulnud kegi sest ajast enam
wanduma. —

Andko Jummal, et ka mõnni hing, kes jedda
luggu loeb, wõttaks Õnnisteggijat enam otsida,
Jedda ille teikide armastada ja surmani Temma
janna järrele tehha! —

Oh kui õntjad on need pühhat taewas,
Kes on surmas lahti teigest waewast;
Need peastnud ärra,
Kui meid wangiks peab ilma kärra.

Ilm ep olle muud kui wangi kodda,
Kus on kartust, hirmo, waeno, sõbda,
Mis siin on ikka,
Se on murre, kurwastus ja wigga.

Agga taewas polle jedda karta,
Seal wõid julgest, rõmus rahhul seista;
Kui saad ka siinna,
Si so rõõm seal wähhemaks wõi miinna.

Kristus pühhib nende filmad ärra,
Kes siin nuttes tunnud ilma kARRA;
Seal sinno kOrwad
Järgest ingli rōmo laulo kuulwad.

Kül siis meel tahhan ärrajūda,
Kui mind Jummal wōttaks taewa nūda;
Kes tahhaks jada
Siis mailma, kus on hādada teada?

Oh, siis, armas JEsus, meile tōtta
Ja meid kurjast ilmaft öntjast wōtta;
Kes teal wōib jada,
Kui on parrem asfe taewas teada.

EESTI
RAHVUSEKAS
KIRJUTUS

AR 1-08-00899

Seppi ütles aina taskaste: „Rahho —
Jesüs — taewas“ — ja üll'em rööm
paistis temma pallest.